

דעות אחרונות

בשולי
ידיעות אחרונות

דם ודמעות

עדיין לא נמצאה נוסחה להוצאתה לפועל של מלחמה ללא קורבנות שווא, גם נשים וילדים. במלחמות של עמים אחרים מוצאים את מותם אלפים, מאות אלפים ולפעמים מיליונים, שלא חטאו. העולם ברורות האחרונים צופה במראות הזוועה בטלוויזיה, מצקצק בלשונו - אוי, אוי, אוי - ועובר לראות את ערוץ האופנה או ערוץ החיים הטובים. נשים וילדים איברו את חייהם? אז מה, אם נבכה על הכורסה מול הטלוויזיה הם יחזרו לחיים? כל זה אמור בארצות-הים, בין הגויים. כאשר מדובר במדינת ישראל, בצה"ל, ההתייחסות העולמית שונה לחלוטין, על סף היסטריה וכמובן - נגדנו. ככה זה. במשך דורות הפצנו ברבים את רצוננו להיות "עם סגולה" ו"אור לגויים", העלינו על נס את ערכינו הנעלים והמוסר, המוסר הגבוה שלנו, ועכשיו העולם גובה מאיתנו את המחיר. גם לישראלים נהרגו מאות חפים מפשע? התפוצצו לרסיסים באוטובוסים? עלו בסערה השמימה בקניונים? העולם לא רואה, לא שומע, לא מדבר. יהודים מתים לשווא? זה כנראה גורלם של יהודים, ואנטישמים יוסיפו: "כן ירבו". לצה"ל אירעה אתמול תקלה חמורה, ולא בפעם הראשונה. המראות מצועזעים ומרים ואי אפשר ואסור להישאר אדישים נוכח גופות מרויח שטות של ילדים. צה"ל חייב - לעזאזל, איך עושים זאת - להישמר ולהיזהר ולהקפיד שלא יתרחשו תקלות מקפידות-דם שכאלה, אך חשוב לזכור שרק השלומיאליות של אנשי החמאס בע"זה - תורה לאל - מונעת מאיתנו לראות מחוות דומים, כמעט כל יום, בשדרות למשל. נורא וצריך לנסות ולא להשתמש בתירוץ של "אבל, אנחנו במלחמה". כי אם יימשכו, חלילה, מראות שכאלה, ננצח, אולי, את החמאס, אבל נא בר את תמיכת העולם - והיא כה חשובה לנו. זה לא אנחנו שרצינו ורוצים להיות "אור לגויים"?

אריאל רובינשטיין | על העיוורון

חבל...

חבל שיש לנו דמוקרטיה. במקום להשתמש בה למחות על מלחמה לא צודקת, מיותרת וחסרת היגיון, אנו מקדישים אותה לדיון בשינוי שיטת הממשל. כאילו ששתיקתנו תהיה רועמת יותר אם משה טר נשיאותי עדיין יחליף את הדמוקרטיה הנאור-רה שלנו. חבל שהתברכנו בנאורות. לחירות נולדנו ולא נמצא אפילו קצין תותחנים אחד או טייס קרב אחד שסירב להפגין או להפציץ בלבנון באמצעות פגזי ופצצות מצר, שהשימוש חסר התכלית בהם רק הביא ויכח לשכול ועוד שכול. חבל שנשפיל עיניים כשביום מן הימים נתמוך דר עם נכדינו השואלים למה ומדוע שתקנו בקיץ ובסתיו, וכנראה נשתוק בחורף ובאביב, כאשר יש ראל הברוטלית חובטת במטרות אנושיות חבולות מרוב מחסור ועלבון. ועוד חבל אחר, לאלוהים. תגיד, לא היה לך חבל לבזבז עלינו אלפיים שנות גלות ועוד שואה גדולה אחת? ראה איך כל אלה לא הספיקו להביא אותנו לכדי קורטוב סימפתיה כלפי הסבל הניבט אלינו מאהעניים בתמונות מבית-חנון. ■

חבל שגם אם נביע עמדות פוליטיות חריפות נגד התנהלותנו בשטחים, איש לא ימנע מאיתנו לצעוד במסדרונות השלטון ולמלא תפקידי מפתח בחברה, בכלכלה ובמשפט. שתיקתנו הייתה מובנת יותר אם היו גובים מאיתנו מחיר, אפילו קטן טן, בגין הבעת דעה. חבל שבשיעורי ההיסטוריה של עם ישראל בבית-הספר שללו את זכות השתיקה מבני עם המדע תעמר בעם אחר. כמה מעצבן שגם לשתוק אי-אפשר ברצף הזו ללא נקיפות מצפון. חבל שאנו חיים בחברה, שבה אפילו אם נסרב לשרת במילואים מטעמי מצפון או נביע עמדות בזכות הסירוב, ימשיכו שועי המדינה ללחוץ את ידינו בחמימות ולהתייחס למחאה שלנו כאל פוזה שינקינאית. זה עושה את כל מי שאינו סרבן לממלא פקודה מרצון. חבל שאיננו יכולים להצדיק את הצייתנות באמתלת עריצות הימין. מה לעשות, הימין אינו עדיין ואינו בשלטון. אם ליברמן נבון, הוא ישיג את מטרתו בלי שיוזי אבן מנרבכי הדמוקרטיה הישראלית החסונה.

חבל שאנחנו חיים בחברה שבה אנו חופשיים לומר כל שעולה על רוחנו. כמה טוב היה אם היינו יכולים לתרץ את שתיקתנו נוכח המתרחש זה שנים בעזה ובנתניה בהגבלות על חופש הביטוי. חבל שאיש לא מונע מאיתנו להפגין נגד מדיניות הממשלה, ושאלנו יודעים שאפילו אם נתפס רע ונחסום כבישים מקסימום נעוכב לחקירה לשיעתיים. זה הופך את העובדה שאיננו מפגינים נגד ההשתוללות בעזה לעדות מכרעת לכך שמה שקורא שם מעניין אותנו כשלג דאשתקד. חבל שהעיתונות בארץ אינה נמנעת מלפרסם את העדויות המצמררות של העיתונאים הישראליים המרחיקים 82 ק"מ מתל-אביב לעזה ומתארים משם את מראות החורבן המוסרי שלנו. כואב לראות את הרשימות הללו, להתלבט לרגע אם לקרוא אותן ולדלג לעמוד הבא. חבל שאנחנו חיים בעולם פתוח, שבו אנחנו יכולים לדעת הכל ושהתקשורת מפרסמת שפע עדויות על המתרחש ברצועה. אם משהו עדיין לא יודע מה קורה שם, זה סימן שהוא עסוק מעל הראש בעלילות הנשיא ובבעלים של בית-ר ירושלים.

בוש(ה) וכלימה

נשיא ארה"ב, ג'ורג' דבליו בוש, אינו מן הסתם האדם המוצלח ביותר שיכלה אמריקה להציע לנשיאות, אבל הוא שנבחר לתפקיד זה ואין בל-תו שלשום אמרו לו מיליוני אמריקאים מה הם חושבים עליו ועל תקופת כהונתו ועל חבריו הרפובליקאים. הם "אכלו אותה" בגדול, בראש וב-ראשונה בגלל היציאה למלחמה בעיראק. אבל כל מדינה קרובה אל עצמה. אז ככה קריסה של בוש וממשלו יכולה להזיק לנו, ולו בטווח הקצר. כישלון או יציאה של צבא ארה"ב מעיראק תפקיד את המזרח התיכון בידי האיסלאם הקיצוני, מחרחח המלחמה (כולל איראן), ואילו באמריקה תגבר המגמה הברדלנית הרואה בנו, הישראלים, את כאב הר"אש של המזרח התיכון, אמריקה ושאר העולם.

ברגע האחרון

זוהי קריאה אחרונה לנוסעים לירושלים. הנוסעים מתבקשים להגיע מיד לשער יציאה מספר 1 לירושלים - ולחזור הביתה, מהה. נכון שהנוסעים מחר למצער הגאווה בירושלים צודקים. אנחנו מדינה ליברלית ופתוחה, חרפש הדיבור, חופש ההפגנה - הכל נכון. נכון גם שמנגד תופסת את השליטה בעדה החרדית חבריה של קנאים וקבוצות פורעים, "שבאב", וצריך להראות להם מאין מטיל הדג את מימיו. אבל, כמו שנאמר, "בכביש צריך להיות חכם, לא רק צודק", וזה המקרה שלפנינו. הרי מחר אחרי שיכרו ויוכו, ייפצעו ויפצעו, ישאלו האנשים "מה זה היה שווה?" ו"למי זה היה טוב?" ועם יד שבורה ופצע וחבורה טרייה בפרצוף יאמרו: "איזו שטות עשינו". זו תהיה אמירה משותפת לשני הצדדים.

איתן הבר

© כל הזכויות שמורות לידיעות אחרונות בע"מ אין להעתיק, להפיץ, לשכפל, לצלם, לתרגם, לאחסן במאגרי מידע, לשדר בדרך לשלוי (בכתב, בדפוס או במדיה אחרת) - ובכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר - חלק כלשהו של העיתון (לרבות טקסט, אירוס, צילומים, תמונות, מפות, גרפיקה) הן בגרסה טקסטואלית והן בדפוס מעוצבים, לרבות באמצעות הקלטה והקלדה, ללא אישור מפורש בכתב מהמוציאה לאור, ידיעות אחרונות בע"מ

ישראלים 2006 || אלנס קולומויסקי

סתי. שי אגמון, 32, מירושלים, בתחנה לחקר ציפורי ירושלים, עם אדום החזה שהגיע מאירופה לחרוף בארץ. אדומי החזה התחילו להגיע בשבועיים האחרונים, ובתחנה מסמנים אותם באמצעות טבעות ומשחררים לטבע. בימים אלה עוברות במקום גם להקות גדולות של חליליות העצים בדרך מאירופה לאפריקה. עברו אותנו גם שני סוגים של עלוויות, שהגיעו מרוסיה, פולין ושוודיה. עלוויות החורף נשארת בארץ, עלוויות האפורה חורפת בקניה ובטנזניה. שי: "מרגש לראות את העלויות האפורה הקטנטנה. משקלה הממוצע 7 גרם, והיא עושה דרך של למעלה מ-7,000 ק"מ"